

قراردادهای موقت و پیمانی، اسارت پیشتر کارگران

کارگران قراردادی همچون کالایی ارزان در دست پیمانکاران اسیر بوده و با گسترش قرار دادهای موقت و پیمانکار نیروی کار می رود تا دخالت محدودی را نیز که در مسائل صنفی خود می توانسته بروز دهد از دست بدهد. گسترش قراردادهای موقت برپراکندگی صفوف کارگران و در نتیجه بر مبارزات مشترک آنها در رابطه با خواسته های صنفی شان افزوده و فروش و برده وارگی نیروی کار را به اصلی ترین مناسبات میان کارفرمایان و کارگران تبدیل نموده است. بکارگیری کارگران موقت دارد به سیاست غالب در واحدهای بزرگ تبدیل می گردد و ابعاد این مسئله زمانی بیشتر قابل لمس می شود که روند خصوصی سازی و اهدای واحدهای بزرگ به آفازاده ها و دیگر مفتخوران آن چنان گسترش یافته که هرروز اخباری جدید از واگذاری این و آن کارخانه را می شنویم. آخرین اطلاعات نشان از آن دارد که واحدهایی همچون فولاد مبارکه اصفهان و ذوب آهن اصفهان در لیست بعدی این حاتم بخشی ها قرار گرفته اند. بعد از واگذاری هر واحد تولیدی، کارفرمایان جدید با داشتن مجوز قانونی با قراردادهای موقت کار سراغ شاغلین این واحدها رفته و زمینه اخراج سازی های گسترده تر را فراهم می سازند. برای نمونه شرکتی همچون " زغال سنگ البرز مرکزی"، که در سالهای گذشته حدود ۷ هزار نیروی کار داشته است اکنون به ۱۲۰۰ نیرو تقلیل یافته و باقی مانده نیروی کار در این واحد نیز را می خواهند با قراردادهای جدید موقتی در معرض اخراج های بعدی قرار دهند و یا واگذاری کارخانه های بزرگی چون " الکتریک رشت" به خریداران خصوصی

موج بعدی اخراج ها را در این واحد بوجود آورده است. لازم به یادآوریست که اکثر کارگران شاغل در استان گیلان قراردادی بوده و از حداقل حقوقشان محروم هستند.

قراردادهای موقت امنیت شغلی و خانوادگی نیروی کار را در معرض تهدید جدی قرار داده و مجلس و دولت سرمایه داران نیز با تایید آن بر این ناامنی مهرقانونی خود را نهاده و رد تبصره ۲ ماده ۷ قانون کار رژیم، گامی دیگر را در کارنامه ضدکارگری نمایندگان مجلس به ثبت رساند. چرا که با قانونی کردن قراردادهای موقت اولاً کارگران قراردادی از حقوق قانونی خود از قبیل آزادی حضور در تشکلهای و اعتراض نسبت به از بین رفتن حقوق خود محروم کرده و ثانیاً قبل از استخدام، با «قرار داد سفید» حقوق آنها به کارفرمایان اعطا گردیده تا ادامه استثمار و نقض حقوق کارگران در ابعادی دیگر ادامه یابد. ۲ میلیون و ۲۰۰ هزار کارگر در بیش از ۷۲۸۰ واحد تولیدی بیش از گذشته دچار ناامنی گردیده اند. با چنین روندی سالانه علاوه بر ۷۵۵ هزار نفر، هزاران نفر دیگر نیز به بیکاران کشور افزوده خواهند شد و رقم بیکاران در پایان برنامه به اصطلاح توسعه چهارم! به بیش از ۷ میلیون خواهد رسید. لازم به یادآوریست که بدانیم کارگران قراردادی، تحت فشار شرکت های پیمان کاری مجبورند برای حفظ موقعیت شغلی خود به جای ۳ نفر کار می کنند و این امر باعث می گردد تا ۲ نفر دیگر به گروه بزرگ بیکاران افزوده گردند.

در اعتراض به این امر در ماه اردیبهشت کارگران قرار دادی و پیمانی کشور، در گردهمایی خود قطع نامه ای را صادر کرده اند که در آن عنوان گردیده است: قراردادهای موقت کار مصداق برده برداری نوین و استثمار نیروی کار در قرن ۲۱ است؛ این پدیده شوم که کل کارگران جهان با آن مواجه می باشند، با چهره زشت خود حداقل های حقوق انسان که متضمن حداقل های زنده بودن است را زیر پا گذاشته است؛ این در حالی است که با وجود تلاش های به عمل آمده در ایران،

پیشرفت قابل توجهی که بتواند، مشکل این گروه را بر طرف کند، مشاهده نمی شود؛ لذا ما ضمن محکوم کردن رفتار غیر انسانی و غیر قانونی کارفرمایان، خواستار برخوردی جدی دولت و مجلس با این گروه از کارفرمایان می باشیم. ما خواستار این هستیم که:

۱- مجلس هر چه سریع تر جوابیه استفساریه خانه کارگر در خصوص ماده ۷ قانون کار و تبصره های مربوط به آن را بدهد. (مجلس ششم در آخرین روزهای عمرش انعقاد قراردادهای موقت را تایید نمود)

۲- ترتیبی اتخاذ گردد که وزارت کار، کارهای مستمر را شناسایی و آنها از لیست کارهای موقت خارج کند.

۳- در قراردادهایی که فی مابین کارفرمایان و پیمانکاران بسته می شود، تعهد حق السعی کارگران و محاسبه

پیمانکار، توسط کارفرما صورت پذیرد.

۴- شرکت هایی که حق کارگران را پرداخت نمی کنند، از شرکت در مناقصه

شرکت ها و دستگاه های دولتی منع شوند.

۵- وزارتخانه های مرتبط، همکاری نزدیکتری با اتحادیه کارگران قراردادی و

تشکلهای مرتبط داشته باشند.

۶- طبقه بندی مشاغل در کارهایی که به مناقصه گذاشته می شود، توسط وزارت کار اجرا شود تا کارگران ماهر بتوانند، از

حقوق واقعی خود برخوردار شوند.

۷- کارگران قرار دادی مشمول قوانین حمایتی ویژه، برای تضمین روابط حقوق بنیادین خود قرارگیرند

امروز قراردادهای موقت کار، اخراج های

پی در پی و عدم استفاده از نیروهای

بومی، از عمده مشکلاتی است که کارگران

با آن مواجه بوده و این امر تبدیل به یکی

دیگر از معضلات و مشکلات آنها شده

است. برای جلوگیری از این حق کثی ها

چاره ای جز وحدت هر چه بیشتر میان

کارگران دائم و قراردادی وجود ندارد. قراردادهای موقت فردا گریبانگیر بخش

بزرگ دیگری از کارگران فعلاً دائم نیز خواهد شد